

TÍTOL: **TORNAR ALS ORÍGENS**

El dret natural, que s'observa de manera semblant per tots els pobles i que és establert per certa providència divina, roman sempre ferm i immutable.

(Justinià el Gran)

Ella em va explicar què hi veia a través de la finestra rectangular; la Terra estava partida en dues meitats: una seguia emetent la tènue llum blava que desprenien els oceans i l'atmosfera, l'altra cara estava desfigurada, vermella, fosca, i encara cremava. Restes d'edificis, coets i diversos materials suraven entre la Terra i l'Estació estel·lar (en forma d'anell descomunal que acollia els refugiats del gran cataclisme). S'anomenava Bellarosa, i feia honor al seu nom, perquè era una bonica advocada d'incisiva intel·ligència; afirmava que presidia amb mà de ferro el Consell legislador de savis que redactava lleis i reglaments, per mantenir l'ordre; quan la vida és fràgil, l'impuls destructiu que portem els humans amagat a l'inconscient col·lectiu, ens atansa a l'abisme.

El més difícil va ser regular l'accés a la Lluna: l'Estació estel·lar es va dissenyar com una immensa porta circular d'entrada; calia garantir que no s'infiltrassin ni terroristes ni elements perillosos pel sistema, ja que les persones degenerades, havien destruït els anhels de concòrdia entre dones i homes. Per tot plegat, es van fer indispensables els escanejadors de l'iris; un sistema més funcional que els passaports digitals, i que les empremtes dactilars, ja que és gairebé impossible manipular el peculiar codi de barres de l'ull humà.

Els refugiats feien llargues cues perquè els hi escanegessin l'iris, mitjançant vuit controls dirigits per intel·ligències artificials. A Bellarosa li va costar proposar i

votar un decret de pena de mort, però calia fer-ho; aquells individus no aptes tenien prohibida l'entrada al paradís lunar, a causa de les seves tares; les fràgils cúpules que protegien la nova pàtria, estaven exposades als atemptats dels pertorbats.

A l'Estació no hi havia prou espai per organitzar camps de concentració ni presons, per això s'encapsulava els no aptes: morien sedats, i amb una expressió de felicitat, surant entre els estels. Bellarosa s'entristia quan pensava que el nou sistema estava sostingut en lleis fonamentals despietades, però creia que l'emperador Justinià el Gran ho hagués entès: ell va recopilar el Dret Romà en una època en la que els bàrbars atacaven les fronteres arreu de l'Imperi, i també va haver d'implementar mesures draconianes, com quan va fer assassinar a milers de rebels a l'Hipòdrom de Constantinoble: finalment la civilització va prevaldre. Els savis del Consell, tan sols estaven fent un us proporcional del monopoli de la violència; en cas de greus amenaces, els mètodes també han de ser contundents per anul·lar-les.

Bellarosa és el nom fictici d'una advocada reclosa a salut mental; vaig escoltar amb empatia les seves delirants fantasies. A voltes, crec que aconseguirà recuperar la racionalitat, i tornar als seus brillants orígens d'advocada penalista, que tan bé defensava les llibertats dels altres.

Pseudònim: **Flavi Belisari**